

פרשת ויחי

שהוא בשוא נע לשון פחד וכ"ש "וייראון האנשים" (מג,יח) שהוא בחיריק מלא ממש.

- "ויצו אל-יוסף" (נ,טז) - ולא "את-יוסף".
- "ויאמרו הגנו לך לעבדים" (נ,יח) - מלעיל והנון השניה דגושה אף היא.
- "כי התזות אלהים אני" (נ,יט) - התנו הראשונה רפויה כמשפטה לאחר הא השאלה. ואונקלוס תרגם "ארי דחלא דה' אנא" ולא בשאלה וצ"ע. וכמה צער יש כששומעים אי אלו שאינם מבטאים אף לא אות אחת כהוגן וד"ל.

- "שבע עשרה שנה" (מז,כח) - יש להפריד בין הדבקים שלא תבלע אות עין אחת.
- "ויאמר השבעה לוי" (מז,לא) - מילת "השבעה" מלרע והשוא בבית הוא נע גם לבעלי הי"מחצורא".
- "ויהי אזרי הדברים האלה" (מח,א) - ולא "אחר".
- "בנותה" (מח,ז) - מלעיל. והוא טעם שאינו קונה מקומו.
- "ואקברה שם" - השין דגושה מדין אתי מרחיק שגורם לדגש חזק לאחר אהויי נחים (ללא נקוד), אע"פ שההא האחרונה לא נחה, יש לחשוב כאילו יש הא נוספת נחה אחריה (ואקברהה). דוגמא דומה אפשר למצוא בפסוק "נתתיה לך" (כג,יא) שיש בא דגש בלמד מטעם אתי מרחיק כנ"ל.
- "ויקרא בהם שמי" (זקף קטן) וישם אבתי (טרחא) אברהם ויצחק" (מח,טז) - זקף קטן טעם מפסיק חזק יותר מטרחא.
- "ראובן בכרי אתה" (מט,ג) - הטעם בכף מפני שהוא נסוג אחור.
- "כי באפם הרגו איש" (מט,ו) - "הרגו" מלעיל והגימל רפויה גם למי שמניח את השוא.
- "ולשרקה בני אתנו" (מט,יא) - הנון בחיריק לא בצירי.
- "וְזַכְּלִי עֵינַיִם מִיַּיִן" (מט,יב) - גם הלמד השניה בחיריק ולא בצירי.
- "ויירכתו" (מט,יג) - הכף איננה דגושה. "על-צידן" - בלמד ולא "עד-צידן" בדלת.
- "בידי אביר יעקב" (מט,כד) - הבית רפה מכיוון שבאה לאחר חטף, וכן צ"ל בכל מקום שכתוב "אביר יעקב" או "אביר ישראל", כמו למשל בסליחות צ"ל "אביר יעקב עננו" בבית רפה. אבל "אביר הרעים אשר לשאול" (שמואל א כא,ח) הבית דגושה מפני שבאה לאחר תנועה קטנה.
- "במאל אביר ויעורר" (מט,כה) - העין בשוא לבד ולא בפתח.
- "בנימין זאב יטרף" (מט,כו) - הריש בקמץ רחב.
- "וייראון אזוייוסף" (נ,טז) - הריש בשוא נח, לשון ראייה. ואינו דומה ל"וייראון מפני המלך" (סוף הפטרת מקץ מלכים א ג,כח)

